

Viola Szandra
A TÖRZS SZABÁLYAI

Minden az apály és a dagály
törvényei szerint történik,
mint a csillagok áradása a nyálunkban
és az epéből lett tavasz,
a mi nevetésünk feketébb a kannibálokénál,
és kisárgállik belőle fogunk, a csontarany.
Homokkal mossuk tisztára.
A liánok kiáltása felnő a fák
legmagasabb ágaihoz,
az ég az eljövendő,
a föld a már megtermett jelen,
aki dagálykor kihajózik, az a
jövendőbe hajózik ki,
és aki tizenhárom nap után vissza tud
térni, az nem halt meg,
aki utána jön haza, már hiába,
nem fogadjuk vissza.

EGYIDEJÚLEG

Egy idős pincér szervírozta
hosszúnyakú üvegben a bort,
és szívószálat is hozott hozzá,
a sarokban a molett hölgy
egyidejűleg arról kezdett beszélni,
hogyan az idő
olyan lassan nő, mint a haj,
de olyan könnyű is:
egy csettintés levágni,
mint egy copfot.

Egy bizonyos Langerné
éppen akkor csettintett nyelvével,
mert eszébe jutott, hogy
inna még valamit,
a sarokban a fiatalabb párok
úgy ölelték egymást,
találomra, mint a fogason egymás
hegyire-hátára akasztott kabátok,
a sálak, akár a nyelvek,
s a nyelvek, akár a hattyúk
ölelkező nyakai
a mennyezeten,
melyre pontosan mindezzel egyidőben
nézett fel az öreg pincér,
aki a bort hosszúnyakú üvegben...

TÁJAKBAN

Mindig rosszkor csuktuk be szemünket,
a fényképről mindig lemaradt
vagy a fejünk vagy a lábunk...
Rossz fotók, amiket vagy kidobsz,
vagy emléküik halványul el...
csak a táj: az visszavonhatatlan,
a testből többé nem szökik ki az emlék,
az ismerős táj képe ott marad a génekben is.

A hegyek íve, levél szegélye,
miért pont ez marad meg?
Egy ág formája, amit kezekben tartasz,
s nem kezédé,
a folyó, amit hosszasan néztél,
s nem a szemed.

Nem meri magát egészben mutatni a szerelem

még a fényképeken sem,
részletek kellenek neki;
helyek, tárgyak...
Tulajdonképpen hogyan is lehet helyeket szeretni?
És vajon viszontszeret-e a táj?
Kitárul-e jobban, ha beleképzellek,
vagy szégyenlősen visszahúzódik a horizontba?

Kimondani ritkán tudom...
de mindig te jutsz eszembe,
ha sétálok a Hármashatárhegyen,
tiéd a Margit híd,
a Városligeti-tó,
a piliscsabai kilátó
és neked adtam a Kálvária-dombokat.
És, ha elutazom, tiéd lesz a Canal Grande,
a Szent Márk tér és
szemben a legszebb sziget,
és ha hazajövök, a kertem minden zegzuga.
Feltámadsz a fűszálakban,
az égen a húsodból kanyarítják ki a felhőket.
Csak te lehetsz a tóban a mélység,
a kútban az összes kívánság.

Más főzne rád,
vagy szép, hosszú leveleket írna,
én a tájakkal szeretlek.